„Mis olli selle herra nimmi?“ küsisid mitto.

„Würst Sheremetjew.“ —

Keik sõbrad tõstsid mütsa ja hüüdsid: „Ellago würst Sheremetjew!“ — — Meie agga, kes meie praego ellame, eks meie woi tuhhat kord rõõmsaminne õisata: Ellago Keiser Aleksander II.?! Ja sedda on temma wäärt: temma on mittokümmend miljoni pärrispõlwe ikkest peastnud ja nende aealikko õnne kindlaks raeanud. Pikkendago Jummal temma ellopäiwi ja õnnistago tedda rohkeste siin aealikkus põlwes ja seal iggaweste! —

Märg mees ja märg naene.

Üks põllomees teggi keige päwa läbbi põllo peal tööd, kus raske wihmasaddo ja tuul tedda olli nenda läbbi lõnud, et ennam hamba al kuiwa ei olnud ja tulli õhto hilja, märg ja wäsinud kojo. Koddo ukse peal tulli temma alles noor naene, temmale wasto, kes keige päwa läbbi sojas toas istunud ja mitte ei julgend pead uksest wälja pista, ütles rõõmsa healega: „Minno armas mees! Keige päwa läbbi saddas kangeste wihma ja puhhus tuult, sellepärrast ei sanud ma kaewust wet tua, et ollekšin woinud sulle soja leent wasto keta. Sa olled jubba nüüd üks kord märg, to sinna mulle paar ämbri täit kaewust wet; märjemaks sa ennam ei woi sada, kui sa jubba olled!“

Naesel olli õigus kül, märgemaks ei woinud ta ennam sada, sellepärrast ei räkinud temma wasto, wõttis ämbrid, läks ja tõi wet. Kui ta jälle weega taggasi tulli, ei olnud naene weel mitte middagi walmis pannud, waid otis et mees piddi ka tuld ülles teggema ja padda pesema. Kui mees sedda näggi, wõttis ühhe ämbre teise järrele ja kallas naese kaela ütteldes: „Nüüd olled sa nisammo märg, kui minna ja woid isse minna ja wet tua; märjemaks ei woi sa jo ennam sada!“

Suremat rido neil ei olnud; agga sest tunnist sadik olli igga kord, kui mees kojo tulli, tubba kassitud ja soe leem walmis kedetud.